

Princesa

Caminava amunt i avall. Els passadissos del castell se li feien curts. Ja no sabia per on anar. Ja estava cansada d'estar de peu, d'estar tombada, de parlar amb tots els servents del palau. Als seus ulls per primera vegada es podia veure una falta d'il·lusió i d'esperança. Havia passat ja massa temps.

Mirava per la finestra. No veia res que li donara una confiança suficientment forta com per a fer-se il·lusions. Esperava que en qualsevol moment el seu príncep aparegués a través dels camps que envoltaven el seu castell, on el munt de cases dels seus vasalls s'estenien com un ramat d'ovelles a la muntanya. Tant inclús que no arribava a poder veure amb claretat les cases més llunyanes.

Semblava que no arribava. El seguici reial que devia encapçalar ell mateix pareixia que esperava que els nervis de la princesa se la menjaren i li devoraren la panxa. Ja no podia més.

Esperava i esperava. Mai aquelles terres del voltant del castell se li havien fet tant llargues. Semblava que els seus dominis s'escamparen per moments, allunyant les últimes cases una mica cada vegada més.

La princesa era l'última persona al castell ja. El dia havia deixat pas a la nit. Les esperances, als pensaments dolents. Ella seguia ferma al costat de la finestra com un vaixell contra les ones d'un mar embravít. I si alguna cosa havia anat malament? No no, calla, si penses coses negatives estàs perduda, princesa.

El príncep era estimat per tots els seus dominis. Els vassalls gaudien amb la seua presència. Era respectat pels monarques estrangers. Era d'aquells prínceps dels quals el poble diu que són "senzills". Per als de dins del castell, un exemple a seguir. Per als de fora, un príncep bo, feliç, treballador i a la volta un home normal. Un més.

La princesa era una dona de classe alta, que va casar-se amb l'home ideal. L'home ideal per al llinatge. L'home ideal per als pares. L'home ideal per a ella mateixa. Era envejada per totes les dones del regne. Qui no voldria casar-se amb un xic templat, fort i valent, però alhora benevolent i respectuós?

Es deia una i una altra volta: "Deu ser ja acostant-se a aquelles cases que no puc veure. De seguida estarà ací amb mi, i tot serà diferent. Aquesta vegada tot serà diferent". Ella es trobava il·lusionada. Volia llançar-se damunt d'ell i fer-li tanta quantitat de besos que al final els dos perderen el compte.

El príncep venia de la guerra. Cap cosa podia anar malament. El nombre de tropes enemigues era tan inferior que els homes del príncep no havien ni entrat a combat. Això era suficient com per a que la princesa sabera que eixa mateixa nit el voria, i podria tornar a abraçar-lo com ho feia abans de que aquella maleïda guerra els haguera separat.

L'última vegada que el príncep va vindre d'una batalla, la derrota havia sigut tan espectacular, que únicament ell i uns quants homes més pogueren fugir d'aquella catàstrofe. A partir d'eixe moment tot pareixia que havia canviat.

Quan les forces estaven a punt d'abandonar-la, va veure a l'hortitzó una polseguera produïda pels cavalls, il·luminada per torxes. El seu príncep arribava, i amb ell totes les il·lusions i les esperances de la princesa. Portava massa temps fora de casa.

Pareixia que les forces retornaven a cadascun dels passos del cavall blanc sobre el qual cavalcava el príncep. Era alguna cosa màgica, una sensació que per a la princesa era suficient com per a creure que l'espera havia merescut la pena.

I si fugien d'eixa vida que els havia tocat viure? I si deixaven de ser prínceps d'un regne com aquell i es refugiaven al camp? I si podien començar a viure una vida senzilla? Sense complicacions? Una vida realment triada per ells i molt allunyada d'aquella vida de palau que els feia convertir-se en sers monstruosos?

El seguici deixava endarrere la llunyania, i s'anava endinsant a través de les muralles del castell, aquelles que tantes il·lusions i esperances havien vist brollar de la parella reial.

I la porta es va obrir de bat a bat.

La princesa no trobava cap diferència al seu príncep, el veia com sempre, o inclús millor. Podia ser l'espera que havia hagut de viure la qual la feia cegar i no veure la realitat, i no veure res més que un príncep sense necessitat de corona. Era el seu príncep.

Es va llançar als seus braços, com el xiquet que es tira sobre els braços dels seus pares, per tal de sentir-se segur, de sentir-se reconfortat, i alhora estimat. La princesa buscava l'abraçada del príncep, la seua estima.

El príncep semblava més alt, més fort, més ben plantat, més atractiu... Però a cada ullada es podia veure que els seus ulls no miraven la princesa. Aquells ulls estaven desencaixats. Aquells ulls no eren com els del Tirant al veure a la seua Carmesina. Aquells ulls en definitiva no miraven res. En si el príncep, no era el príncep.

Massa alcohol.

La princesa no va veure la primera. Li va vindre així de sobte. Va ser tan forta que la va llançar contra la televisió, impactant aquesta sobre la seua esquena, que va començar a sentir com es trencava per moments.

Corre princesa, corre i refugia't, perquè ara el teu príncep s'ha convertit en un drac, i la seua obsessió serà la d'acabar amb tu.

La princesa va correr com va poder, i es va refugiar al bany. Per fi semblava que s'havia adonat que el drac volia acabar amb ella. No s'explicava el motiu. Pel que semblava no era el mateix drac que el príncep li va mostrar amb la primera bofetada. Aquell es creia amb una autoritat inexistent, i amb una superioritat sobre la resta de les persones. Aquest, ara, volia sang.

La princesa va tancar el pany amb el segur, i va començar a cridar, amb l'esperança de que algun dels veïns l'escoltés i cridara a la policia. Eixa era la seua única salvació.

Il·lusa princesa, no saps que una porta no para un drac? Que cap tros de fusta pot impedir-li fer el seu propòsit?

La princesa, tot i que tenia por, i sabia que eixa porta no el pararia, defensava que eixe no era el seu príncep, que ell era bo i respectuós, i que si li pegava no era per cap altra cosa que no fóra amor. El seu príncep era així, utilitzava la violència per a tot des de que va vindre d'aquella primera guerra. La de mostrar la seua estima no anava a ser una cosa diferent.

Ella, defenia que la guerra ho canviava tot. Realment no era la guerra la que canviava al guerrer, era el guerrer el que mai havia canviat, perquè aquestos guerrers mai canvien.

I la porta va vindre avall. Ja no quedava més estança on poder-se refugiar. La princesa estava asseguda a terra pegada contra la paret, fent força amb les seues cames per veure si aquest acte poguera impedir el que pareixia inevitable. Ara ho veia tot clar, el drac no tenia ja ulls, tenia foc, i per la boca deia coses que acusaven a la princesa de fer que la seua vida fóra una merda, que tot els anara de cul. L'acusava de ser lleugera, infidel, de ser la destructora de la casa, de gastar-se tots els diners de la família, de no poder portar fills a aquest món, de no tindre la casa preparada a la seua arribada, de no saber cuinar, de fer cas a les seues amigues...

El drac portava a la mà la mateixa espasa que havia vist tallar el seu pastís de boda, i semblava que anara a clavar-la a la princesa com els toreros ho fan als bous. Això era la princesa per a ell, un animal, un ésser inferior el qual havia de ser esclavitzat.

Els crits de la princesa van parar de colp. Ja estava tot fet. Ara la sang, les esperances, les il·lusions, els records, les alegries, les llàgrimes i els temors omplien el sòl blanc del bany.

Tot havia acabat. El seu príncep l'havia feta acabar.

Al dia següent els mitjans de comunicació obririen amb una mateixa notícia: "Una nova mort a causa de la violència de gènere". En això havia quedat la princesa, una notícia més, una xifra més. La policia diria que el presumpte agressor era el seu marit, el qual estava sota els efectes de l'alcohol i les drogues. A més els periodistes advertirien que l'assassí (això és el que era) havia viscut en una família on el pare maltractava contínuament a la mare en presència dels seus fills. Els veïns dirien que eren una família normal, que eren unes persones normals, un home normal... Sempre són normals. La família denunciaria que no era la primera vegada que l'apallissava, però que la princesa vivia tan enamorada que se sentia en un conte de fades, on ella era la protagonista i l'altre, el seu príncep.